

[Peter Nielsen.]

jeg i mit senere indlæg også skal komme lidt ind på.

Vi står i dag i velfærdssamfundet Danmark i den ejendommelige situation, at skatterne er meget høje, medens vi samtidig ikke har de samfundsgoder, der må høre et moderne samfund til.

Vi har jo i disse dage fået årets første julekort, der vel egentlig ikke er i stand til at sætte befolkningen i julehumør. Man har fejlagtigt fra visse sider prøvet at forklare befolkningen, at de øgede skattebyrder skyldes kildeskatten. Jeg vil her gerne bede statsministeren afkræfte dette. Kildeskatten er i det lange løb, når overgangsvanskelighederne er overvundet, et mere enkelt skattesystem, der for den enkelte skatteyder afpasser skatten efter evnen, og samtidig er kildeskatten en samfundsregulerende faktor, der ikke senere kan udsætte skatteyderen for nye og ubehagelige overraskelser såsom forhøjet moms eller andre indirekte, hurtigt virkende forbrugsskatter.

Den nu øgede skattebyrde skyldes simpelt hen statens forøgede pengeforbrug samt dette, at man opkræver flere skatter end der faktisk er brug for. Jeg skal ikke her forårsage en diskussion om kasseoverskuddets forsvarlige størrelse, men blot fastslå, at statens julehilsen til skatteborgerne ikke skyldes kildeskatten. Det beder jeg venligst statsministeren bekræfte, så der ikke hos befolkningen er misforståelser med hensyn til, hvorfor man skal betale den store skat.

Det er vel også på sin plads at gøre opmærksom på, at de øgede kommuneskatter, som sikkert bliver endnu større, skyldes, at kommunerne nu delvis afskæres fra at optage lån til påkrævede investeringer, således at disse års skatteydere må betale for samfundsgoder, der kan vare mange år ud i fremtiden. At der samtidig er en uretfærdig byrdefordeling, ikke mindst geografisk set, gør det jo ikke bedre.

De nye skattebyrder er for os alle en bitter pille at sluge, uanset om man tilhører opposition eller regeringspartier. For de sidste må det vel være særlig bittert, idet deres vælgere i sin tid fik at vide, at falder regeringen — altså den socialdemokratiske — så falder skatterne. Det modsatte blev altså tilfældet. Vi må nu sluge den bitre pille.

Samtidig er vi alle enige om, at samfundet har forsømt mange udgiftkrævende opgaver. Vi har megen restfattigdom her i Danmark. Vore sociale forhold står ikke i forhold til den almindelige velstand. 24 år efter krigen har vi ikke løst vort boligproblem. Skal vi tage konkurrencen op med udlandet, må vi investere mere i ungdommens uddannelse. Der er krav om flere veje og broer. Vort sundhedsvæsen møder også med mange og berettigede krav, ligesom nogle mener, at vi ofrer for lidt på vort forsvar.

Hvordan vi skal prioritere de forskellige opgaver, kan der være uenighed om, og man kan tale meget om oppositionens opgave og arbejde også, men vi har jo en flertalsregering med det fulde ansvar. Man kan diskutere, om oppositionen gør sit arbejde godt nok, og give den karakter derefter, alt efter om man mener, vi er for flinke og samarbejdsvenlige, eller man mener, der skal føres en mere kras og enig oppositionspolitik; men alt det skal jeg ikke komme ind på her.

Vi repræsenterer forskellige erhvervs- og indtægtsgrupper her i folketinget, men ét måtte vi kunne blive enige om, uanset hvilken side af salen vi sidder i: kan vi skaffe befolkningen samfundsgoderne på bedre og billigere måde, så må det være alle partiers pligt at arbejde herfor.

Derfor må vi hævde, at spørgsmålet om en rationalisering af al offentlig drift og deraf følgende billigørelse må hæves op over det almindelige partikævl, således at regeringspartier og opposition tager deres fælles ansvar. Jeg har derfor ikke i dag lagt op til regeringsstorm om dette vigtige problem, men vil mere indbyde til fælles virke til gavn for såvel socialdemokratiske som alle andre skatteydere. Der er grund til at indbyde til et sådant samvirke; men enkelte kritiske bemærkninger indbyder situationen dog til.

Jeg skal ikke begynde med et ping-pongspil om, hvad den tidligere regering og den nuværende regering har gjort og udrettet i dette rationaliseringsproblem. Jeg tror ikke, det interesserer skatteyderne så meget; det interesserer mere, hvad der nu skal gøres. Men det er dog nødvendigt at tage visse historiske fakta med i begrundelsen for min forespørgsel.

Der har været arbejdet mange år med